

Capitolul 20

Jertfele în Numeri 15.1-12

„Și DOMNUL a vorbit lui Moise, spunând: „Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: „Când veți intra în țara pe care v-o dau ca să vă așezați locuințele în ea și veți aduce DOMNULUI o jertfă mistuită de foc, fie o ardere-de-tot, fie o jertfă adusă pentru împlinirea unui jurământ sau ca dar de bunăvoie, sau la sărbătorile voastre, ca să faceți din cirezile sau turmele voastre un miros plăcut DOMNULUI, cel ce își va aduce darul său DOMNULUI să prezinte ca dar de mâncare a zecea parte dintr-o efă de floare de făină frământată într-un sfert de hin de untdelemn; iar vin pentru jertfa de băutură la arderea-de-tot sau la jertfă, să aducă un sfert de hin de fiecare miel. Pentru un berbec să aduci ca dar de mâncare două zecimi de efă din floarea făinii, frământată într-o treime de hin de untdelemn, și să aduci o jertfă de băutură de o treime de hin de vin, ca să fie de un miros plăcut DOMNULUI. Dacă aduci un vițel, fie ca ardere-de-tot, fie ca jertfă pentru împlinirea unui jurământ, fie ca jertfă de mulțumire DOMNULUI, să aduci ca dar de mâncare, împreună cu vițelul, trei zecimi de efă din floarea făinii, frământată într-o jumătate de hin de untdelemn, și să aduci o jertfă de băutură de o jumătate de hin de vin; aceasta este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI. Așa să se facă pentru fiecare bou, pentru fiecare berbec, pentru fiecare miel sau ied. După numărul pe care îl veți aduce, așa să faceți fiecare, după numărul lor“ (Numeri 15.1-12).

M-am gândit la acest subcapitol, pe când am cântat cântarea:

Acolo unde eu văd numai un deșert,
o țară pustie, unde locuiește uscăciunea,
o mare de nisip unde nu-i nici un țarm,
nici rod și nici izvor nu răsplătesc pe călător,
Dumnezeu vrea să mă desfăteze la izvoare proaspete
cu apa vieții limpede și clară.
Din șuvoaiele care n-au nici un sfârșit,
El îmi dă mereu înviorare.
Și grai:
Dumnezeu Însuși vrea să-mi marcheze drumul,
Lumina Sa strălucește împrejurul pașilor mei...”

Dacă citim cartea Numeri, cred că în primul rând vom fi uimiți - și mulți au fost așa - când vom ajunge la capitolul 15 și îl vom citi în context. În capitolul 13 și 14 citim că poporul a ajuns la hotarele țării. Au trimis cercetași, care s-au întors și au povestit că țara era minunată. Însă acolo erau uriași și zidurile cetății ajungeau până la cer. Apoi poporul n-a avut credință să intre. Greutățile sunt prea mari și rezultatul este că Dumnezeu spune: nici unul din generația aceasta nu va intra în țară, cu excepția lui Iosua și Caleb. Toată generația aceasta va pieri în pustie. Însă copiii lor vor intra.

În capitolul 16 avem răzvrătirea îngrozitoare a lui Core, Datan și Abiram, care s-au împotrivit lui Aaron și lui Moise, care sunt imagini ale Domnului ca Preot și mare învățător. Într-o asemenea stare era poporul; și în mijlocul acestor capitole avem acest capitol 15. El se ocupă cu starea poporului, nu în pustie, ci se spune: „Când veți ajunge în țară, atunci să-Mi aduceți aceste jertfe“.

Unii cercetători ai Bibliei, necredincioși, au spus: Acest capitol nu aparține aici, ci într-un loc cu totul altul. Într-adevăr, cartea a patra a lui Moise vorbește despre pustie, iar noi, dacă vom judeca totul cu mintea omenească, ne-am aștepta să găsim aceste cuvinte mai înainte, în cea de-a treia carte, unde sunt toate jertfele și prescripțiile în legătură cu ele sau poate în a cincea carte, unde poporul era pe punctul de a intra în țară; deci, nu aici, unde avem arătată în primul rând călătoria prin pustie și, în al doilea rând, Dumnezeu tocmai a spus că nici unul din ei nu va intra în țară, cu excepția acestor doi bărbați. Însă am citit Cuvântul lui Dumnezeu cu intenția ca să pricepem înțelesul duhovnicesc și apoi vom vedea totdeauna că ordinea lui Dumnezeu este desăvârșită, mult mai înaltă decât noțiunea noastră despre ordine. Apoi vedem că acest capitol are aici un loc minunat, potrivit. În capitolul 14 vedem cum poporul ducea lipsă de credință. Nu puteau să intre în țară. Ei erau aici, înaintea țării, nu la Iordan, însă pe drumul spre țară; și apoi se scoate în evidență că ei nu puteau să intre, pentru că nu aveau credință. Cunoaștem rezultatul: abia 39 de ani mai târziu au intrat copiii lor, o nouă generație și aceștia au trebuit să treacă prin Iordan și nu pe acest drum. Aici se arată clar că omul natural nu poate intra în țară, el trebuie să treacă prin moarte și să ia pentru sine în posesie moartea și învierea lui Hristos. Marea lecție a capitolelor 13 și 14 este că numai o generație nouă, o generație a credinței poate intra în țara lui Dumnezeu, un neam care prin credință ia în stăpânire această țară: Hristos a murit, noi am murit împreună cu El, eu am murit împreună cu El și am înviat împreună cu El, deci încă de acum eu sunt în El în cer și pot să iau cerul în stăpânire.

Cât de minunat este apoi să citim acest capitol în context! Dacă suntem necredincioși și Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să ne zică: „greutățile sunt prea mari pentru voi, pentru că nu aveți credință“, ce cuvânt minunat apoi, când Dumnezeu spune deodată: când însă voi veți ajunge în țară, atunci să faceți aceasta și aceasta. Dumnezeu vrea să îndrepte inimile spre siguranța alegerii Sale și siguranța că El va împlini planurile și hotărârile Sale - așa cum fiii lui Core spun în Psalmul 84: „ei se arată înaintea Domnului în Sion“, când ei privesc spre Domnul. Însă apoi privesc spre ei înșiși și continuă: „Ascultă-mi rugăciunea... Tu, Dumnezeul lui Iacov!“ Dumnezeu, care a adus pe Iacov la locul lui, El este singurul care ne poate duce și pe noi. Devenim conștienți de lucrul acesta, de îndată ce ne vedem în lumină și recunoaștem ce puțină putere avem, ce puțină credință avem, cum greutățile sunt deseori mai mari decât credința noastră.

Și apoi Dumnezeu spune aici: dacă voi n-aveți credință, Eu vă voi duce în țară. Dacă greutățile pustiei sunt mult mai mari decât credința voastră, Eu vă voi duce în țară. Eu voi împlini hotărârea Mea, promisiunea Mea: voi veți ajunge în țară.

Și nu numai atât. În ceea ce Dumnezeu ne spune, în ceea ce El ne prezintă despre țară, El ne dă imediat și mijlocul de ajutor, ceea ce ne poate da credința, ceea ce poate întări credința noastră, așa încât ea va deveni atât de tare ca să poată depăși greutățile și noi să ajungem în mod sigur la destinație. Aceasta este calea pe care Domnul lucrează totdeauna. În 1 Petru 1 Domnul spune că partea de moștenire este păstrată pentru noi și noi suntem păstrați pentru partea de moștenire. Însă cum ne aduce Domnul aici, ca noi să putem lua în stăpânire partea de moștenire? El nu ne închide într-o colivie, ca în felul acesta să nu ne poată atinge nimic și nici noi să nu putem ieși; El face aceasta într-un chip moral, prin aceea că întărește credința noastră, încât prin credință primim puterea să biruim greutățile și în felul acesta să intrăm în țară. Dacă poporul și-a pierdut curajul, după ce a văzut că nu are nici o putere ca să

intre, pentru că le lipsea credința, și după ce Dumnezeu a zis: Eu nu pot să ajut pe cei necredincioși, trebuie să judec pe cei necredincioși; nici unul din această generație necredincioasă nu va intra în țară, numai copiii voștri vor intra... Dumnezeu prezintă țara înaintea privirii noastre, așa că vedem cât de minunat este să locuiești acolo și care va fi obiectul bucuriei și plăcerii noastre. Și acest obiect, care va fi bucuria inimii noastre, atunci când noi vom ajunge în țară, este ceea ce noi avem nevoie în pustie, ca să ne întărim inima. Cum se face că credința noastră este deseori așa de slabă? Singurul motiv este că ochii noștri nu sunt îndreptați către Domnul și către Tatăl. Numai când privim spre El, spre Domnul și spre Tatăl, credința noastră va fi întărită. Eu n-am nici o încredere în mine însumi. Am încredere numai în măsura în care ochii îmi sunt îndreptați spre El. Atunci eu văd cât de desăvârșit este totul, faptul acesta umple inima mea și atunci știu că El este stăpân peste toate. Atunci credința este tare, mai tare decât toate greutatețile care se pot găsi în pustie. Aceasta dă totodată bucurie inimii, pentru că vedem ordinea minunată din Cuvântul lui Dumnezeu, că acest capitol se găsește tocmai aici. Dumnezeu ridică privirea poporului spre statornicia făgăduințelor Sale și în același timp le dă ceea ce îi face în stare din punct de vedere moral să ajungă țelul final.

Nu avem noi totdeauna nevoie de aceasta, fiecare din noi, atunci când suntem în pustie, unde nu este nimic „decât un deșert, o țară pustie, unde locuiește uscăciunea, o mare de nisip, unde nu-i nici un țărm și pe călător nu-l răsplătește nici o roadă, nici un izvor“?

Citim aici: „Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: „Când veți intra în țara pe care v-o dau ca să vă așezați locuințele în ea...“ Nu este aceasta o mângâiere pentru inimile noastre, când ne vedem pe noi înșine și greutatețile de pe cale? Am discutat cu cineva și am zis: „Când ai învățat să te cunoști în lumina lui Dumnezeu, atunci strigi către Dumnezeu: O, Dumnezeule, păzește-mă; căci dacă Tu nu mă păzești, atunci nu știu ce voi face mâine“. Atunci simțim neputința noastră totală să biruim greutatețile și spunem: cum vom ajunge la țel? Ce minunat să auzi atunci vocea Tatălui, vocea Domnului: „Ei se arată înaintea lui Dumnezeu în „Sion“, și: „Când veți ajunge în țara locuinței voastre...“

Este exact ceea ce găsim mereu și în Noul Testament. Avem în Noul Testament scrisori pe care le putem numi scrisori ale pustiei, cum sunt Epistolele către Corinteni, Epistola către Evrei și altele, unde este prezentată responsabilitatea noastră și se spune: Voi spuneți că sunteți creștini - atunci voi trebuie să vă arătați ca atare și să mergeți pe calea care se potrivește pentru un creștin. Aceasta este responsabilitatea noastră. Am vorbit ieri seară despre 1 Corinteni 9, unde apostolul spune că el luptă, pentru ca, după ce a predicat altora, el însuși să nu fie lepădat. El o aplică la el însuși, căci așa este drumul responsabilității. Domnul m-a pus pe calea care duce spre cer și eu recunosc că sunt un cetățean al cerului și merg pe această cale. Și dacă eu nu realizez aceasta în mod practic, atunci eu dovedesc că nu sunt pe calea care duce în cer. Vreau să fac mai clar aceasta printr-un exemplu. Dacă eu trăiesc în păcat, eu nu sunt pe calea spre cer. Dacă eu merg în lume, atunci acesta nu este drumul spre cer, ci spre iad. Acolo unde se vorbește de responsabilitate, Cuvântul lui Dumnezeu spune foarte clar: Dacă trăiești în păcat, ești pe drumul spre iad; și tot așa, dacă ești în lume.

Atunci noi vom spune: cum voi putea eu ajunge vreo dată la destinație? Însă alte locuri ale Scripturii vorbesc despre harul Domnului și harul lui Dumnezeu și despre hotărârile Sale și gândurile Sale pline de dragoste. Atunci Domnul spune: „Nimeni nu le va smulge din mâna Mea... Nimeni nu le poate smulge

din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem“. Dacă tu te îndoiești de tine însuși, atunci fii în totul liniștit. Eu voi îngriji ca tu să ajungi la țintă. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată ambele părți; și ambele părți sunt importante. Când înțelegem cine suntem noi înșine și simțim că noi înșine nu ne putem păzi, cum vom ajunge noi la destinație? Atunci Domnul ne spune: Eu voi îngriji de aceasta. Dacă însă noi spunem: noi suntem siguri de noi înșine, noi vom merge pe cale, atunci El spune: Fii prudent! Ești tu mai tare decât toate greutatele, decât toți dușmanii, decât toate obstacolele pe care le vei întâlni? Dacă tu spui că da, ești, atunci tu trebuie s-o și faci. Cu cât am fost aduși mai aproape de Domnul și cu cât suntem mai aproape de Tatăl, cu atât mai mult Dumnezeu trebuie să judece ceea ce este în viața noastră și în inima noastră din firea noastră păcătoasă. „Și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor“, spune epistola către Evrei - nu numai pentru necredincioși. „În aceia care se apropie de Mine, Eu vreau să fiu sfințit“. Aceasta este o parte foarte serioasă. Dacă vedem harul binecuvântărilor nemărginite pe care le-am primit, atunci aceasta nu trebuie să ne facă indiferenți. Și învățătura că un copil al lui Dumnezeu nu se poate pierde niciodată - și este adevărat, poate cineva să mă răpească din mâna Tatălui? - niciodată nu trebuie să mă facă indiferent, încît eu să spun: Nu este deci important cum trăiesc eu, pe ce cale merg eu, nu contează dacă sunt ascultător de Domnul și dacă merg pe calea despărțirii de rău - eu tot mai ajung.

Atunci vine cealaltă parte. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: dacă tu mergi pe calea aceasta a neascultării, tu ești pe calea către iad, gândește bine la aceasta. Dacă spui că ești creștin, aceasta se poate vedea numai din viața ta. Tu spui: eu am credință. „Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele“ (Iacov 2.18). Așa spune și Domnul. Când însă inima a văzut că și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor și că El nu poate tolera nimic în inima noastră, în viața noastră, care se bazează pe necredință sau indiferență, atunci eu mă aplec și întreb: cum voi ajunge eu la destinație? Cum voi fi păstrat eu în părtășie cu Domnul, pe calea Sa, pe calea pe care El a mers înaintea noastră? Atunci Domnul spune: Eu voi îngriji ca tu să ajungi la destinație. Nimeni nu te poate smulge din mâna Mea. Eu îți voi arăta calea și eu voi fi cu tine.

Și apoi El ne îndreaptă privirea spre țelul final al drumului, un țel care este pentru fiecare creștin, când vom fi la Domnul, însă El ne pune deja acum înaintea privirii noastre aceasta, ca astfel prin credință să putem lua de pe acum în stăpânire și prin aceasta să primim puterea de care avem nevoie pentru călătoria prin pustie. În felul acesta primim ceea ce întărește credința noastră, ca să putem birui greutatele. „Când voi veți ajunge în țara locuinței voastre...“ Dumnezeu spune deci: voi veți ajunge, Eu voi îngriji de aceasta. Ce mângâiere minunată, când cineva se vede în slăbiciunea sa și așa cum strigă omul din Evanghelie: „Doamne, eu cred, ajută necredinței mele“. Ce mângâiere minunată, când Domnul spune: Vei ajunge!

Și nu numai atât. Când tu vei ajunge și în inima ta va fi dorința ca să- Mi aduci ceva, „și veți aduce Domnului o jertfă mistuită de foc, fie o ardere-de-tot, fie o jertfă adusă pentru împlinirea unui jurământ sau ca dar de bunăvoie, sau la sărbătorile noastre, ca să faceți din cirezile sau turmele voastre un miros plăcut Domnului...“ Acesta este scopul călătoriei noastre prin pustie. Domnul spune: „Voi veți ajunge și ce veți face voi acolo, după ce ați trecut prin toată pustia? Atunci veți simți nevoia să aduceți Domnului o jertfă, să-I pregătiți un miros plăcut, cu alte cuvinte: atunci în inima voastră va fi mulțumire și admirație pentru El, care v-a condus prin pustie ca să fiți cu El.

Această mulțumire, acum nu este totdeauna în inima noastră. Ceea ce spune Evrei 12, că pedeapsa din prezent nu este un prilej de bucurie, eu cred că aceasta o cunoaștem tot din experiență. Lucrurile care sunt legate de calea despărțirii de rău, pe un drum prin pustie, în ele înșile nu au nici un temei de bucurie, atâta timp cât nu se vede realitatea care este dincolo de ele, pe care o vom vedea odată în chip desăvârșit, atunci când vom fi descoperiți înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

Nu este simplu, când de exemplu un bărbat care câștigă pâinea pentru familia sa se îmbolnăvește - las la o parte faptul că el probabil primește o pensie - că el trebuie deodată să renunțe la munca prin care își hrănea toată familia, așa că el nu mai are nimic pe care să se poată baza. Nu este simplu când cineva devine slab sau bolnav, încît nu mai are nici o putere. Nu este simplu când vin alte greutăți, în care te simți că ești lipsit de ajutor și vezi că acestea nu pot fi biruite. Însă când se vede că toate lucrurile sunt în mîna Domnului, că nici un păr nu cade de pe capul meu fără voia Tatălui meu, atunci se poate înțelege că Dumnezeu prin aceasta urmărește un scop, un scop minunat, că El vrea să ne învețe, că El vrea să ne întărească credința. Credința noastră este încrederea în El și prin faptul că El ne ia mijloacele noastre proprii de ajutor, El vrea să ne arate că în toate împrejurările El ne este de ajuns. Experiența ne conduce să învățăm să ne încredem mai mult în El. Romani 5 începând cu versetul 3 ne spune lucrul acesta.

M-a impresionat foarte mult când cu un an în urmă în America unii frați au povestit despre un frate bătrîn, care acum este la Domnul. Era în anii grei de după 1929. Cei mai în vîrstă dintre noi cunosc din experiență acești ani. Însă în America a fost mult mai rău decît în Germania și în Olanda. Domnea șomajul și sute de oameni stăteau la rînd ca să primească ceva de mâncare. Și acest frate avea o familie mare, cu mulți copii. Însă copiii săi mi-au povestit: „Cînd venea încă o greutate și noi nu aveam nimic, atunci el nu se îndoia și nu zicea: ne va ajuta oare Domnul? El spunea numai: eu sunt curios cum ne va ajuta Domnul de data aceasta?“ La el era clar: dacă mijloacele omenești nu fac față, atunci credința le întărește. El știa că Domnul va ajuta și El este de ajuns în toate împrejurările. Și tocmai acesta este scopul pe care Domnul îl urmărește prin disciplinare, prin aceste exerciții din viața noastră: să întărească credința noastră.

Am vorbit odată cu o fată care se îndrăgostise de un tînăr necredincios. Ea a mers prea departe, căci dacă ar fi făcut ce spune Iov în capitoul 31, nu ar fi ajuns pînă acolo. Iov scrie: „Am făcut un legămînt cu ochii mei“. Ochii săi nu priveau într-acolo unde era pericol. Și dacă fiecare tînăr și tînără ar face așa, nu ar ajunge în pericol să se îndrăgostească de necredincioși, însă ea a făcut-o cu plăcere și era clar pentru ea: nu se putea căsători cu el. Însă nu a fost simplu, era greu pentru ea să ia această hotărîre.

Însă apoi se pune întrebarea pe care o găsim aici: Este Domnul de ajuns și în aceste împrejurări? Ce este mai de preț pentru noi? Este Domnul mai mult pentru noi, este El totul pentru noi, este El de ajuns, în stare ca să-mi liniștească inima și să-mi dea bucurie în împrejurările cînd eu trebuie să dau ca preț ceva mai important, ceva după care inima mea dorește foarte mult? Dacă noi cunoaștem calea Domnului, atunci învățăm că El este de ajuns. Vine un moment cînd trebuie să plătim totul. Dacă Domnul vine în seara aceasta, atunci noi trebuie să lăsăm totul în urmă; casele noastre rămân aici, ceea ce avem în casele noastre rămân aici, afacerile noastre rămân aici, munca noastră - ce are interes pentru noi, rămîne aici. Chiar și relațiile dintre părinți și copii, ca și dintre soț și soție vor deveni altele. Însă credem noi că atunci cînd vom fi

la Domnul, ne vom întrista de lucrurile acestea? Credem noi că inimile noastre nu vor putea fi fericite în cer la Domnul, pentru că am lăsat toate acestea în urmă? Noi toți știm foarte bine, nici unul din noi nu se îndoiește de aceasta, că inimile noastre vor fi fericite lângă El, că acolo nu vom simți nici o lipsă, că trebuie să lăsăm totul în urmă, căci totul la El este așa de minunat, încât inimile noastre vor fi pe deplin umplute cu aceasta și vom avea în prezența Sa numai bucurie și desfătare.

Aceasta este ceea ce Domnul ne arată aici. Când la sfârșitul călătoriei prin pustie vom ajunge în țară, atunci vom înțelege totul, pe care acum nu-l putem înțelege. Rezultatul va fi admirație, mulțumire pentru Domnul și Tatăl și nevoia de a-I aduce ceva, să-I pregătim un miros plăcut. Acum noi nu înțelegem totul. Însă Dumnezeu ne spune care va fi rezultatul final al experienței noastre. Și nu este aceasta o încurajare pentru inima noastră? Îl vom slăvi și Îi vom mulțumi și pentru ceea ce acum este așa de greu pentru noi. Nu este aceasta o învioreare pentru inima noastră?

Aceasta este a doua parte. În primul rând avem deci siguranța că Domnul ne va aduce la destinație. Și a doua parte este că toate greutățile pe care le-am întâmpinat în călătoria prin pustie, în mâna Domnului sunt numai mijloace pentru educarea noastră. Și cu ce scop? Ca să întărească credința noastră, ca în felul acesta noi să așteptăm totul numai de la El și să ne încredem pe deplin în El. Și dacă ne încredem pe deplin în El, atunci știm că El este în stare să ne conducă prin toate împrejurările; și nu numai atât, dar să facă și inima noastră fericită, așa cum va fi ea odată, când vom fi la sfârșitul călătoriei și când vom privi înapoi toată călătoria și vom vedea cauzele tuturor lucrurilor.

Dar vedem apoi - este vorba aici de jertfe de bunăvoie, nu de jertfe din obligație - indicații importante. Am citit că erau mai multe feluri de jertfe, pe care le cunoaștem. Dacă citim Levitic 1, găsim în primul rând un vițel. Domnul poate aștepta de la fiecare credincios ca el să se fi ocupat cu Domnul și cu lucrarea Sa ca ardere-de-tot, atât de mult încât poate aduce un taur, un vițel. Însă dacă el nu are un vițel, căci este prea sărac, atunci Dumnezeu spune: puteți să-Mi aduceți și din animalele mici, o oaie sau o capră. Și dacă sunteți și mai săraci, atunci aduceți-Mi două turturele sau un porumbel - care vorbesc numai despre Domnul.

Aici avem această înșiruire în ordine inversă. Ceea ce este aici adus în primul rând este o oaie, nu un vițel. Ce gând minunat! Este aici vorba de țară, deci de ceea ce vom aduce când vom fi la sfârșitul călătoriei. Țara Canaanului este un tablou al cerului, pe care noi putem să-l luăm în stăpânire chiar de aici. Pentru Israel însemna că el a ajuns la sfârșitul călătoriei prin pustie. Noi suntem deja de acum așezați în locurile cerești în Hristos; însă chiar pentru acela care aici pe pământ nu va putea realiza niciodată situația aceasta, va veni timpul când el va fi acolo în mod practic. Atunci înțelegem minunăția, că va fi o creștere în cunoașterea Domnului, despre care vorbesc aceste jertfe.

În capitolul 29 al cărții Numeri vedem în chip de tablou împărăția de o mie de ani și atunci găsim tocmai contrariul. Vedem acolo că jertfele în împărăția de o mie de ani vor fi tot mai puține, încât la sfârșit nu mai sunt așa de multe ca la început. În aceasta vedem practica noastră. Sunt credincioși care au venit din afară și care au înțeles cu adevărat gândurile lui Dumnezeu cu privire la strângerea laolaltă în jurul Domnului și acum, după câțiva ani, bucuria lor este tot așa de mare ca și la început? Este bucuria mea cu privire la adevărul minunat al strănerii laolaltă al credincioșilor pentru Numele Domnului, unde Domnul este în mijloc, tot așa de prețios pentru inima mea, ca și atunci când

ochii mei au fost deschiși și eu am învățat adevărul acesta? Unii dintre noi - să dea Dumnezeu ca să nu fie mulți - vor spune: Nu, nu mai este aceeași prosperitate, aceeași putere mare în inima noastră. Ne-am obișnuit cu aceasta. Așa va fi în împărăția de o mie de ani, așa cum vedem în capitolul 29.

Însă când vom fi în cer - așa cum s-a spus, noi putem încă de acum să-l luăm în stăpânire, însă va fi pentru toți credincioșii în mod desăvârșit, când vom fi la sfârșitul călătoriei prin pustie - vedem o creștere în ceea ce vom putea oferi lui Dumnezeu. Când inima noastră va dori să-I aducă un miros plăcut, atunci începem cu ceea ce avem. Însă va fi mereu mai mult; la început un miel, apoi un berbec și apoi un vițel tânăr. Jertfa noastră pe care o vom aduce în cer va fi mereu mai mare, acolo vom vedea mereu mai mult din slava și lucrarea Domnului Isus, așa cum sunt ele prezentate în arderea-de-tot și în jertfa de mulțumire. Ce gând minunat!

Însă aceasta nu este totul. Dumnezeu spune apoi ce va fi în legătură cu aceasta. Când cineva aduce un miel, atunci el „să prezinte ca dar de mâncare a zecea parte dintr-o efă de floare de făină, frământată într-un sfert de hin de untdelemn, iar vin pentru jertfa de băutură la arderea-de-tot sau la jertfă, să aducă un sfert de hin de fiecare miel“ (versetele 4 și 5).

În primul rând va fi deci o jertfă de mâncare. Știm că arderea-de-tot vorbește despre lucrarea Domnului Isus pe cruce, nu în rezultatele sale pentru noi, ci cum Dumnezeu a fost slăvit în ea. De aceea aceasta este cea mai însemnată jertfă. Suntem deseori înclinați să ne preocupăm cu jertfa pentru păcat, cu ceea ce lucrarea Domnului Isus înseamnă în legătură cu păcatele noastre. Însă o jertfă pentru păcat nu va putea niciodată să fie adusă ca o jertfă de un miros plăcut pentru Dumnezeu. Este de remarcat că altarul nu este numit altarul jertfei pentru păcat, ci altarul arderii-de-tot. Știm că altarul, în simbolurile Scripturii este mai important decât jertfa. Domnul Isus Însuși spune în Matei 23.19 că darul este sfințit prin altar. Altarul vorbește de asemenea despre Domnul Isus, însă oricât de ciudat ni s-ar părea aceasta, potrivit cuvintelor Domnului Isus, el este chiar o imagine mai măreață a Domnului Isus decât arderea-de-tot. Însă o jertfă pentru păcat nu va fi niciodată adusă pe altar. Era arsă pe pământ, în afara taberei și niciodată aceasta nu va fi numită o jertfă de un miros plăcut. Jertfa pentru păcat era necesară, însă nu era de un miros plăcut pentru Dumnezeu. Când Domnul Isus a fost făcut păcat pentru noi și a purtat păcatele mele, Dumnezeu Și-a ascuns fața de El și Domnul a strigat: „Pentru ce M-ai părăsit?“

Dumnezeu urăște păcatul și El trebuia să-Și întoarcă fața de la Domnul, când El S-a făcut păcat pentru noi și a trebuit să-L lovească, încât Domnul a început să strige: „Mă așezi în țarina morții!“ Aceasta nu era un miros plăcut pentru Dumnezeu. Era într-adevăr în același timp cu arderea-de-tot și, ca Acela care a mers de bunăvoie la cruce, ca să înfăptuiască această lucrare, care a zis: „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule“, ascultarea Sa era plăcută pentru Dumnezeu. Modul în care El a făcut lucrarea și în care a descoperit pe Dumnezeu în același moment, atunci când El a fost lovit de Dumnezeu, acesta era plăcut pentru Dumnezeu. Însă aceasta a fost arderea-de-tot. Jertfa pentru păcat este doar temelia pe care noi am fost îndepărtați de la judecată.

Arderea-de-tot este partea cea mai înaltă a lucrării Domnului Isus pe cruce, este ceea ce înseamnă lucrarea pentru Dumnezeu, încât nici preoții nu aveau dreptul să mănânce din ea. Era în totalitate numai pentru Dumnezeu și nicidecum pentru un om. Dumnezeu vrea într-adevăr s-o primească din mâinile noastre, însă este numai pentru El, de un miros plăcut. Apoi

Dumnezeu spune că trebuie să mai fie totuși ceva lângă ea. Și ce este aceasta? O jertfă de mâncare dintr-o zecime din floarea făinii, frământată cu un sfert de hin de untdelemn. Noi știm că jertfa de mâncare vorbește de viața Domnului Isus ca Om aici pe pământ, ca rod al pământului. Asta înseamnă - vreau să spun aceasta cu toată venerația - caracterul moral al Domnului Isus, deci nu așa de mult ce a făcut, ci ceea ce El era și care s-a arătat în comportarea Sa, în faptele, în cuvintele Sale și în gândurile Sale. Deci nu vorbea de lucrarea Sa, ci de ceea ce El era în mod personal. El putea să fie ardere-de-tot, numai fiindcă era jertfă de mâncare. Numai El putea face această lucrare minunată, pentru că El era o Persoană așa de minunată, pentru că El personal era așa de minunat, încât Tatăl putea spune despre El: „În El Mi-am găsit plăcerea“. Și Tatăl dorește ca inimile noastre să se ocupe cu Acesta, ca ele să nu rămână la lucrarea Sa de pe cruce - oricât de minunată ar fi aceasta - nici chiar în caracterul arderii-de-tot, cel mai înalt care poate fi, ci ca ea să meargă mai departe la slava Persoanei care a înfăptuit lucrarea. Și dacă pătrundem cu adevărat în măreția arderii-de-tot, adică a ceea ce înseamnă lucrarea Domnului Isus pentru Dumnezeu și cum El a slăvit pe Dumnezeu în aceasta, atunci nu poate fi altfel, decât ca inimile noastre să vadă ceva din slava acestei Persoane; căci numai o Persoană minunată putea să facă o lucrare așa de măreață.

Dar atunci găsim un gând foarte prețios pentru noi. Cine aducea o oaie, putea să aducă o jertfă de mâncare numai din a zecea parte dintr-o efa din floarea făinii. Chiar când noi vom fi în cer, să nu gândim că vom putea cuprinde slava Persoanei Domnului Isus. Slava Persoanei Sale este așa de mare, încât în veșnicie inima Tatălui era plină de desfătare cu privire la slava Fiului Său. Și inimile noastre sunt prea mici ca să cuprindă toate acestea. Aceasta ne-o spun cuvintele: „a zecea parte din floarea făinii“. Numai zece procente din slava Sa vom vedea la început. Aceasta o putem înțelege. Când începem să ne ocupăm cu slava Persoanei Sale și, așa cum am spus, nu vorbesc de lucrarea Sa, ci de Persoana Sa - atunci putem fi siguri că putem studia toată viața noastră și niciodată nu vom ajunge la sfârșit, pentru că vom descoperi la El mereu comori noi, frumuseți noi, har nou. Vom vedea că, chiar în cer este o creștere. Însă niciodată n-o să ajungem la capăt, niciodată nu vom putea aduce o jertfă de mâncare din zece zecimi; pentru aceasta slava Sa este prea mare. Nu va ajunge toată veșnicia ca să cuprindem această slavă. În veșnicie vom vedea mereu lucruri noi, mereu mai multe lucruri frumoase, mereu mai multe comori în Persoana Sa. Cât de minunat să știm aceasta și prin Cuvântul lui Dumnezeu să ne îndreptăm ochii și inima noastră spre măreția slavei Persoanei Sale! Nici măcar în cer nu vom putea vreodată să ajungem așa de departe, să zicem: „Acum am văzut totul“. Așa vedem în Apocalipsa 5.14, după ce bătrânii au cântat cântarea cea nouă și au cântat din harfele lor, la urmă ei nu au mai găsit nici un cuvânt să spună ceva. Nici chiar vorbirea lor cerească, gura lor desăvârșită nu este în stare să exprime ce slavă vedeau. Ei cad și adoră, tăcând, fără cuvinte. Aceasta este în cer, după ce ei au fost slăviți. Așa de mare este slava Domnului Isus pentru ei, așa de pline vor fi inimile lor! Nu este acesta un gând minunat?

Însă apoi noi vom vedea mai bine, cum El a fost născut cu adevărat din Duhul Sfânt și cum totul în viața Sa era de la Duhul Sfânt. Avem aici făina cu un sfert de hin de untdelemn. Într-adevăr, noi nu vom vedea totul, însă mult mai mult din toate acestea.

Se spune apoi: „Iar vin pentru jertfa de băutură la arderea-de-tot sau la jertfă, să aducă un sfert de hin de fiecare miel“ (versetul 5). Vinul este ceea ce bucură inima lui Dumnezeu și a oamenilor (Judecători 9.13). Atunci va fi vin,

adică inimile noastre vor fi fericite și vesele când vom aduce aceste jertfe, pentru că inima va fi plină de bucurie să vadă această slavă. Este imposibil să aduci o jertfă fără vin. Aceasta poate fi posibil pe pământ, însă acolo nu va fi așa. Ce realitate minunată!

Nu este acesta un scop care ne încurajează să mergem pe drumul prin pustie, ca să ajungem la el și prin credință să-l luăm în stăpânire încă de pe acum, încât să fie chiar de pe acum partea noastră?

Apoi se găsește creștere, căci nu se poate să te preocupi cu Domnul, fără ca să devii mereu mai bogat. Cu cât mă ocup mai mult cu Domnul, cu atât mai mult văd din slava Sa. Aici este vorba mai întâi de arderea-de-tot și, chiar dacă mai întâi eu pot aduce abia o oaie - un gând minunat, că aceasta va fi așa și în cer - mai târziu, după aceea, pot aduce un berbec, un animal mai puternic, care merge pe drumul său cu putere bărbătească. Și apoi văd că de aceasta este legată o mai mare cunoaștere a Persoanei Domnului Isus. La un berbec, jertfa de mâncare consta din două zecimi din floarea făinii, pe când la o oaie dintr-o zecime. Cu cât ne ocupăm mai mult cu slava minunată a lucrării Domnului Isus - repet, nu este vorba de jertfa pentru păcat, ci de arderea-de-tot, adică ceea ce înseamnă lucrarea pentru Dumnezeu - cu atât mai mult vom vedea slava Acestei Persoane și vom fi în stare ca la un berbec să jertfim două zecimi din floarea făinii.

La aceasta se adaugă o treime de hin de untdelemn. Și de asemenea: „Și să aduci ca jertfă de băutură de o treime de hin de vin“, nu un sfert, ca la o oaie.

Odată m-a întrebat cineva: Nu este plictisitor că în fiecare duminică dimineța aveți aceeași slujbă? Voi cântați aceleași cântări, citiți aceleași cuvinte din Biblie și faceți totdeauna aceleași lucruri. Nu devine aceasta câteodată plictisitor? Și unii credincioși adevărați ai bisericii spun câteodată: Este prea mult ca în fiecare duminică să servești cina. Devine atunci o obișnuință și își pierde valoarea pentru inimă. Și nici unul din noi nu va spune că pericolul nu este prezent.

Însă vedem aici, când cineva se preocupă cu adevărat cu Domnul și aduce cu adevărat jertfe, că, cu cât el este mai bogat în privirea slavei lucrării și persoanei Domnului Isus, bucuria sa va deveni cu atât mai mare. Acum este o treime de hin de vin, deci mai mult decât un sfert. Și aceasta este experiența fiecăruia dintre noi, care s-a preocupat cu Domnul. Cu cât cineva se preocupă mai mult cu El, cu atât inima sa se umple cu slava Sa, slava lucrării Sale, slava Persoanei Sale, cu atât mai mare va fi bucuria din inima noastră, când aducem lui Dumnezeu jertfele pe care le-am văzut aici, la arderea-de-tot. Aceasta va fi așa și în cer, nu ca în împărăția de o mie de ani, unde la sfârșit bucuria și mulțumirea vor fi mai mici ca la început; ci în cer mulțumirea noastră, bucuria noastră și bogăția noastră vor fi mereu mai mari. Noi am spune că în Apocalipsa 5 trebuie ca bucuria să fie deplină, când vedem acolo pe bătrâni. Dar nu, ea va fi mereu mai mare. Da, se poate spune: când un pahar este complet plin, nu mai merge nimic înăuntru, însă în cer va fi totuși așa. Acolo bucuria va fi mereu mai mare.

Și cine s-a preocupat acum cu Domnul Isus, în lucrarea Sa și în Persoana Sa, acela știe din experiență că dacă la început se gândește: „mai fericit eu nu pot deveni“, va remarca mai târziu că se poate totuși să fii mai fericit. Bucuria noastră poate fi tot mai mare, cu atât mai mult cu cât ne preocupăm cu El.

Urmează apoi în al treilea rând: „Dacă aduci un vițel, fie ca ardere-de-tot, fie ca jertfă pentru împlinirea unui jurământ, fie ca jertfă de mulțumire

Domnului“ (versetul 8). Acesta este un gând nou. Știm că o jertfă de mulțumire vorbește despre părtășie, temelia părtășiei cu Tatăl și cu Fiul. Dacă suntem atât de bogați încît putem aduce un vițel, apare gândul că prin aceasta avem părtășie adevărată cu Tatăl, care este singurul care cunoaște pe deplin slava lucrării Domnului Isus și slava Fiului. Și cu cât înțelegem mai mult din aceasta, cu atât putem avea mai mult părtășie cu Tatăl. Când însă apoi putem aduce un vițel tânăr - când ne-am ocupat mult cu Domnul, am citit Cuvântul cu rugăciune și am învățat să cunoaștem slava lucrării și Persoanei Sale, le-am făcut loc în inima noastră, așa că am fost umpluți cu bogăție și apoi putem aduce un vițel - atunci rezultatul este că putem aduce trei zecimi de efă din floarea făinii, că Persoana Domnului va deveni mereu mai mare pentru noi și noi vom vedea mereu mai mult din slava Persoanei Sale. Și apoi: „și să aduci o jertfă de băutură de o jumătate de hin de vin“ (versetul 10) - nu numai un sfert, ci o jumătate, adică de două ori mai mult. Aceasta nu este încă desăvârșirea. În felul acesta vedem totuși cum creștem.

Este minunat să vezi care va fi partea noastră în viitor, când Tatăl și Domnul Isus ne vor face să intrăm în stăpânirea țării pe care ne-au promis-o. Minunat este să auzim despre aceasta, când privim spre noi înșine și aflăm: Cum vom ajunge la țintă? Pericolele sunt așa de mari! Piedici de ne trecut, fii ai lui Anac, uriașii sunt prezenți, ne stau împotriva. Zidurile cetăților pe care ar trebui să le luăm se întind până la cer - ce putem noi face în această situație? Și apoi să vezi că aceste obstacole sunt prezente numai ca noi să le biruim împreună cu Dumnezeu, că El vrea să ne dea victoria și să ne întărească credința și că noi vom ajunge acolo. El, Domnul Însuși, ne va introduce. Atunci preocuparea noastră va fi să-I aducem mulțumiri și un miros plăcut, căci atunci vom cuprinde cu privirea tot drumul nostru, ceea ce acum este ascuns pentru inima noastră. Și care va fi rezultatul? Vom vedea mereu mai mult din slava lucrării Domnului Isus, vom vedea mereu mai mult din slava Persoanei Sale și vom aduce aceasta Tatălui ca jertfă, prin care bucuria noastră va fi mereu mai mare.

De ce ne sunt comunicate acestea aici? Ca noi să le știm încă din pustie și să putem prin credință să le luăm în stăpânire încă de acum. Nu este în totul clar, că tocmai aceasta este ceea ce ne lipsește sau, mai bine zis, ceea ce avem nevoie, că tocmai aceasta ne dă putere, să ne preocupăm cu Domnul, cu bogăția lucrării Sale și a Persoanei Sale? Aceasta face inimile noastre fericite, aceasta ne dă bucurie. Și nu ne dă aceasta putere ca să biruim greutățile și să mergem numai cu Domnul pe drumul nostru? „Bucuria Domnului va fi tăria noastră“, spune Cuvântul lui Dumnezeu. Da, e bine când noi suntem conștienți că nu suntem în stare de nimic, că nu avem nici o putere. Însă aceasta nu ne dă nici o bucurie, tărie sau putere. Avem bucurie numai când ne preocupăm cu El, când ne-am decuplat complet și nu ne preocupăm cu ceea ce am primit pe baza lucrării Domnului Isus, ci cu ceea ce a primit Dumnezeu. În felul acesta învățăm să cunoaștem mai bine bogăția acestei lucrări și a Persoanei Sale, așa cum este ea prezentată în jertfa de mâncare și atunci bucuria ne va fi mereu mai mare. Atunci putem cânta în adevăr, pentru că totul și-a pierdut strălucirea, pentru că nu mai este nimic care are valoare pentru noi, decât numai Persoana minunată a Domnului și lucrarea Sa.

Deci, dacă aceasta este așa, atunci avem biruință asupra tuturor lucrurilor de pe pământ. Dacă toate cele de pe pământ și-au pierdut strălucirea, dacă inima noastră este pe deplin umplută de El, atunci avem credință și atunci nu ne mai poate despărți nimic de El, atâta timp cât ochii noștri sunt îndreptați spre El. Și atunci s-ar putea întâmpla, și așa este, ca firea noastră să rămână aceeași și să se revolte mereu împotriva autorității Domnului, așa cum vedem

în răscoala lui Core, Datan și Abiram împotriva autorității lui Moise și a preoției lui Aaron, căci firea noastră nu va deveni mai bună. Însă când ochii noștri se îndreaptă iarăși spre El, atunci inimile noastre se umplu iarăși cu El. Și atunci chiar experiențele din pornirile firii noastre ne vor aduce mai aproape de El și ne vor da mai mult cunoștință spre slava Sa, când vom vedea mai mult harul Său, cum El a îngrijit de noi și cum ne-a adus mereu înapoi. Vom vedea cât de desăvârșită este lucrarea Sa, încât deși relațiile noastre cu El pot fi întrerupte, ele niciodată nu vor fi nimicite.

Da, așa este, cum am cântat. Domnul ne este suficient, în tot ce avem nevoie. „Dumnezeu Însuși vrea să-mi marcheze drumul, lumina Sa îmi conduce fiecare pas. Eu merg cu El, El totdeauna merge cu mine“. Și apoi: „Binecuvântarea Sa bogată curge tainic“, adică noi n-o vedem, însă știm că înapoia tuturor este ascunsă binecuvântarea.

În curând vom ajunge în locuința noastră cerească, pe care o dorim atât de mult.